

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1080

26.11.2023 (134)

Michael Kühnen Politisk soldaterarbejde: SA's tradition og ånd

Del 3

SA'S TRAGEDIE (1933/34)

Den 30. januar 1933 så ud til at opfylde alle de revolutionæres forhåbninger: Sejren var vundet, Føreren var blevet rigskansler; NSDAP var blevet den førende politiske kraft i den tyske nation, dens stormafdeling voksede uimodståeligt - i juni 1934 bar mere end tre millioner tyske mænd allerede stolt SA's brune skjorte; stabschefen var rigsminister og blev på sejrspartiets rigskongres i september 1933 symbolsk fremhævet som den stærkeste personlighed efter Hitler og næsten ligeværdig med Føreren. Men i baggrunden voksede den berettigede utilfredshed i SA:

Der blev talt for lidt om realiseringen og implementeringen af den nationalsocialistiske revolution, for meget om en "national opstand", der nu var fuldendt. Men en alliance og et kompromis med den stadig magtfulde reaktion i Reichswehr, administrationen og økonomien var ikke en sejr, var kun en halv succes. SA's kamp havde altid været mod den røde front OG reaktionen, lige siden de første nationalsocialistiske revolutionære blev forrådt og skudt ned af reaktionen den 9. november 1923. Den Røde Front var konsekvent blevet elimineret og endeligt besejret efter 30. januar 1933, den nationale revolution havde sejret - men hvor var den socialistiske revolution, som nu konsekvent skulle og må eliminere reaktionen?

Selv Førerens citerede nytårsbudskab, trods al sin håndgribelige varme og påskønnelse, lød mærkeligt uklart og udvasket:

Reichswehr skulle fortsat beskytte riget udadtil, men SA indadtil? Hvad kunne det konkret betyde: beskyttelse indadtil, det måtte faktisk betyde kontrol over hele stats sikkerhedsapparatet og dets reorganisering. Men det kunne der ikke være tale om - selv om SA gentagne gange blev brugt som "hjælpepoliti", og en række SA-ledere blev udnævnt til politichefer, var politi- og sikkerhedsapparatet på ingen måde underlagt SA-ledelsen som helhed, som det ville have været nødvendigt og påkrævet, for at SA virkelig kunne opfylde denne opgave. Skulle Röhm have overtaget indenrigsministeriet til dette formål? - Det var der heller ikke tale om.

SA-ledelsen var ligeledes skeptisk over for "arbejdsdelingen" med Reichswehr:

De nationalsocialistiske revolutionære omkring Ernst Röhm var næsten alle tidligere frontofficerer og senere frikorpsledere - politiske soldater, der var blevet tvunget ud af Reichswehr og for længst havde indset, at denne tilsyneladende apolitiske styrke i virkeligheden var et yderst politisk magtinstrument for reaktionen. Ernst Röhm og hans stab forstod revolutionens logik, at en revolution først er rigtig sikker, når den har skabt sin egen revolutionære hær!

I første halvdel af 1934 blev de interne spændinger derfor stadig mere intense: SA krævede en "anden revolution" mod reaktionen og, som et afgørende skridt i den retning, omdannelsen af SA til en væbnet folkemilits, samt overførslen af egnede ledere og underledere som officerer og underofficerer til Reichswehr for at kunne kontrollere det politisk. Ud fra kombinationen af begge elementer - skabelsen af en højteknologisk, stærk og hurtigt indsættelig, lille nationalsocialistisk elitestyrke med understøttelse af en folkemilits, der omfatter praktisk talt alle mænd i den militære alder - skulle den ønskede nationalsocialistiske folkehær opstå under ledelse af SA-staben, og dens afgørende magtmidler skulle vristes ud af reaktionens hænder.

Derfor blev SA's gamle dobbeltkarakter mere og mere tydelig igen: Selvom det altid forblev en ubegrænset underafdeling af partiet i overensstemmelse med dets selvopfattelse, ønskede det nu ikke kun at blive en militær enhed igen, som i fortiden, men også at være fremtidens revolutionære folkehær! Til dette var den jo blevet udvalgt og forfremmet af Röhm så tidligt som i 1919. I sidste ende var det sådan, han altid havde forstået sin opgave som SA-leder. Og det svarede også - som nævnt - til NSDAP's logik som et revolutionært parti, der havde hævdet: **"Partiet kommanderer staten!"**

I sine afdelinger havde partiet allerede i kampens tid etableret en "skyggestat", som efter revolutionen skulle trænge ind i det borgerlige statsapparat og omdanne

det i nationalsocialistisk forstand. Og i denne skyggestat havde SA altid haft rollen som den fremtidige folkehær. Hverken SA-ledelsen eller den almindelige SA-kæmper forstod nu, hvorfor dette krav efter magtovertagelsen i stigende grad blev ofret på alle niveauer - men frem for alt med hensyn til SA's opgave - til fordel for et kompromis og en deling af magt og opgaver med reaktionen.

Støttet af sine tre millioner SA-krigere, som, selv ubevæbnede, allerede var den numerisk stærkeste magtfaktor i riget, begyndte Ernst Röhm at modarbejde: Han forudså den forventede anden fase af revolutionen og begyndte at omdanne og reorganisere SA til en militær formation, og gennem spektakulære appeller fra SA-grupper i hele riget, gennem taler, proklamationer og marcher, udøvede han et stigende pres. Han erklærede:

"Hvis borgerlige sjæle mener, at det er nok, at statsapparatet har fået et andet fortegn, at den nationale revolution allerede har været for længe, så er vi for en gangs skyld gerne enige med dem; det er virkelig på høje tid, at den nationale revolution ophører, og at den bliver til den nationale socialistiske revolution. Uanset om det passer dem eller ej, vil vi fortsætte vores kamp. Når de endelig forstår, hvad der står på spil, med dem, hvis de ikke vil, uden dem, og hvis det skal være, mod dem."

Og endelig, den 18. april 1934, fandt den åbne krigserklæring mod reaktionen sted på en måde, der ikke længere kunne overgås, da Ernst Röhm sagde i en tale:

"Men vi har ikke lavet en national revolution, men en national-socialistisk revolution, hvor vi lægger særlig vægt på ordet "socialistisk"! Hvor disse nationale kræfter i mellemtiden, ud over deres nationale tænkning, har lært og praktisk praktiseret socialisme, kan de fortsætte med at marchere med os. Men hvis de tror, at vi vil give den mindste indrømmelse til vores konsekvente socialistiske vilje for deres skyld, tager de grueligt fejl."

Reaktion og revolution er naturlige dødsfjender. Der er ingen broer over, for den ene udelukker den anden. I en uforståelig mildhed gjorde det nye regime i Tyskland, da det kom til magten, ikke hensynsløst op med det gamle og endnu ældre systems bærere og håndlangere. I dag er der folk i offentlige stillinger, som endnu ikke har mærket en snert af ånden fra den nationalsocialistiske revolution. Vi bebrejder dem ikke, at de har en holdning, der er blevet overhalet af udviklingen, selv om vi ikke anser det for heldigt, at de er blevet elimineret i stedet for at blive sat på lige fod. Men vi vil knække nakken på dem hårdt og nådesløst, hvis de vover at bekræfte denne reaktionære holdning."

Sådanne og lignende proklamationer, der blev gentaget i dusinvis i disse måneder, førte i stigende grad til rygter om, at Ernst Röhm planlagde et kup - at den anden revolution, som han mente var nødvendig, skulle udløses af en opstand i SA. Men

det ville være en fuldstændig fejlvurdering af Röhm:

Ernst Röhm var altid en loyal og trofast tilhænger af Føreren - ganske vist ikke en byzantinsk ja-siger og smigrer, men en selvsikker og selvtænkende ven. Med bevæbningen af SA's elitetropper (Stabswache), reorganiseringen af SA som en militær styrke og med sine appeller og proklamationer forberedte Röhm ikke et statskup, som næppe kunne iscenesættes på en så åben og provokerende måde. Det var altid klart, at revolutionens anden fase ikke skulle indledes mod Adolf Hitler, men med ham; men det var også altid klart, at Röhm, som i 1924, ville træde tilbage og give sin kommission tilbage, hvis Føreren besluttede sig imod ham. Et klart bevis på dette er, at Röhm ikke havde taget sin afsked fra den bolivianske hær, da han vendte tilbage til Tyskland, men kun havde taget orlov - med andre ord havde han ladet vejen tilbage stå åben, hvis han ikke kunne gennemføre sine ideer! Hverken den 30. juni 1934 eller på noget senere tidspunkt var der derfor nogen trussel om et SA-oprør: "Röhm-putschet" var i virkeligheden et kup mod Ernst Röhm - muliggjort af en nervekrig og reaktionens intriger, som Føreren blev narret af.

Men man skal ikke komme med billig kritik af Adolf Hitler på dette tidspunkt: Röhm ville ikke kuppe, men han ville lægge pres - også på Føreren, for at få ham med på sine ideer. Alene dette var en overtrædelse af "grundloven" for SA, som ikke har lov til at føre sin egen politik, men altid skal forblive en militant underafdeling af partiet og underordne sig dets strategi og taktik. Denne overtrædelse ville helt sikkert have retfærdiggjort fjernelsen af stabschefen. Det var også uansvarligt i en så anspændt indenrigspolitisk atmosfære, hvor intet SA-kup var muligt, men et reaktionært Reichswehr-kup konstant var muligt og også blev truet ved forskellige lejligheder. Et sådant kup kunne have ført til borgerkrig!

Bedraget af kupptrykter og reaktionens intriger, styrket af Röhm-modstandere i partiet, sat under pres af stabschefen og truet af reaktionære genopretningsbestræbelser, tjente Hitlers handlinger den 30. juni 1934 i hans øjne til at forhindre en forestående borgerkrig. På denne baggrund bliver henrettelsen af SA-lederne forståelig. Man kan og skal ikke dømme om skyld og tragedie fra den historiske iagttagers behagelige lænestol 50 år senere!

Men man kan lære af historiske erfaringer for nutiden og fremtiden - som vi allerede har gjort med SA's første tragedie den 9. november 1923: Den underliggende spænding i SA's dobbelte karakter - militær eller rent politisk - blev to gange udløst i dramatiske begivenheder: Den 9. november 1923 og den 30. juni 1934. Begge gange var SA på højden af sin magt, og begge gange mistede det denne magt i blodige opgør, der ikke efterlod det nogen chance. Efter 1923 var beslutningen om at fratage SA dets militære karakter og omdanne det til en udelukkende propagandistisk effektiv partihær den rigtige. På det tidspunkt tog Ernst Röhm fejl. SA's opgave var ikke at besejre det system, det bekæmpede militært,

men at samle nationens kæmpende elite i sine rækker og gennem SA-åndens eksempel at vinde de brede folkemasser for nationalsocialismen for at gøre en legal revolution mulig for NSDAP. Det er sådan, vi har forstået SA-traditionen, og det er sådan, vi anvender den i den aktuelle kamptid.

Men den 30. juni 1934 var den nationalsocialistiske bevægelse allerede ved magten, og SA havde i det væsentlige opfyldt sin opgave. I en sådan situation er det nu et spørgsmål om at gennemtrænge alle institutioner og magtbastioner i den borgerlige stat med den nationalsocialistiske ånd, omdanne dem og placere dem under partiets autoritet. Dette omfatter frem for alt alle former for intern og ekstern statssikkerhed. Disse områder er de klassiske opgaver for et sejrende SA og den militante elite af nationen, der er organiseret i det! Uden en sådan kamp mod den borgerlige reaktions magtbastioner forbliver en revolution ufuldstændig og må mislykkes og bryde sammen under de store belastninger, som den til sidst gjorde. Så denne gang havde Ernst Röhm ret.

Den konsekvente og nådesløse kamp mod reaktionen er derfor det syvende krav i SA-traditionen. I betragtning af SA's og dets store stabschefs blodige og tragiske historie står vi helt bevidst og ubønhørligt i denne SA-tradition, som kommer klart til udtryk i de allerede citerede ord af Ernst Röhm:

"Reaktion og revolution er naturlige dødsfjender. Der er ingen broer, der kan bygges igen og igen, fordi den ene udelukker den anden."

NS KAMPFRUF
KAMPFGRUPPE DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

September 1979 26. April 2007 (2)

Der Kampf geht weiter !

Ständig Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Adaptation von Movement, Vortreibung, Verfolgung und Verlesung haben nicht ausgereicht, das Kern der genuine Idee unseres heilig geliebten Führers Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten sind weniger erfahrene Krieger und Kampfmänner stehen Schüler an Schüler im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des hochbegabten Volkstales ist heute auch viel geringer als in der Vergangenheit.

Der rasend schnelle Gegner ist eben dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völker (7-8 Milliarden, keine Mittel und Erwartung, Ueberforderung und Kampfermüdung).

Ob "legal" oder "illegal", ob in Waldlager oder im Strafvollzug, ob mit Propagandamaterial besetzt oder auf einem Schiffsfeld im Jahre Hitler Nationalsozialisten hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gerhard Lusch

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly
Tredje del

NSS: Dine aktuelle projekter er tydeligvis filosofiske og kunstrelaterede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg foresøger stadig at opdatere fotogalleriet, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeligheden her (www.encounteringtheneucent.com/) her (www.encounteringtheneucent.com/ truth.htm). Jeg er nlet op på 21 sider nu, og jeg har så meget mere at lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minifelt af information. Man søger oplysninger om én ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som om man er arkæolog og graver den begravede fortid frem. En fortid, som de helst ikke vil have, at den kommer frem i lys. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af

the NEW ORDER

Number 179 (2021) Founded 1979 April 26, 2021 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the greatest National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. He means an non-White immigration, culture distortion, and neo-nazism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gerhard Lusch

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!